

Arrest

**nr. 108 186 van 12 augustus 2013
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 april 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 maart 2013 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat J. HARDY en van advocaat L. HARDY, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 14 november 2011 een asielaanvraag in. Hij verklaart op dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 24 oktober 2012 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 5 november 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Bij arrest met nummer 97 959 van 27 februari 2013 stelt de Raad de afstand van het geding vast.

1.5. Verzoeker dient op 11 maart 2013 een tweede asielaanvraag in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 14 maart 2013 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten [A.-S. S.]

[...]

en van nationaliteit te zijn : Irak

die een asielaanvraag heeft ingediend op 11/03/2013 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 14 november 2011 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 9 december 2011 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 24 oktober 2012 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 27 februari 2013 de afstand van het geding vaststelde. Overwegende dat de betrokkene op 11 maart 2013 een tweede asielaanvraag indiende waaruit geconcludeerd moet worden dat de betrokkene niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een internetprint van 6 pagina's documenten naar voren brengt van het werk dat hij in Irak uitgeoefend zou hebben waarbij opgemerkt moet worden dat een internetprint van een document de echtheid ervan niet garandeert, dat ze betrekking hebben op het werk dat de betrokkene uitgeoefend zou hebben in Irak, dat ze dus reeds bestonden op het moment van het vertrek van de betrokkene uit Irak, dat de betrokkene ze dan ook reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een internetprint van 4 pagina's documenten dd. 11/10/2011, 15/11/2011 naar voren brengt en de betrokkene melding maakt van een klacht dd. 22/01/2012 waarbij opgemerkt moet worden dat een internetprint van een document de echtheid ervan niet garandeert, dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag, hij de bewering over de klacht reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene opnieuw ingaat op de redenen die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag de gelegenheid had alle motieven die hij gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten, naar voren had kunnen brengen, dat aan deze motieven van de betrokkene geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4, § 1 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2004/83/EG), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van het beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“-> *In rechte*

Overwegende dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering, bepalen dat administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten worden.

Dat «la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RVV, 25 avril 2002, n° 105.385).

Overwegende dat het art. 51/8 van de wet van 15 december 1980 bepaalt: [...]

Overwegende dat het administratieve rechtsbeginsel van goed bestuur en zorgvuldigheid de asielinstanties, waaronder de Dienst Vreemdelingenzaken, verplichten om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen.

Dat beginsel werd al lang gesteld door de Raad Van State :

« rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (C.E., Claeys, no. 14.098, du 29 avril 1970)

Overwegende dat artikel 4§1 van de Richtlijn Kwalificatie stelt dat “De lidstaat heeft tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen”.

Dat die samenwerkingsplicht ook vloeit uit artikel 3 EVRM.

Dat in het arrest Singh en A v. België, 2 oktober 2012, n° 33210/11 heeft het EHRM dat ook aan de Belgische asielinstanties duidelijk herinnerd :

« 104. Or, la démarche opérée en l'espèce qui a consisté tant pour le CGRA que le CCE à écarter des documents, qui étaient au cœur de la demande de protection, en les jugeant non probants, sans vérifier préalablement leur authenticité, alors qu'il eut été aisé de le faire auprès du HCR, ne peut être considérée comme l'examen attentif et rigoureux attendu des autorités nationales au sens de l'article 13 de la Convention et ne procède pas d'une protection effective contre tout traitement contraire à l'article 3 de la Convention. »

In dit zaak werden documenten niet onderzocht omdat zij maar kopiën waren.

Het EHRM stelde dat de asielinstanties de HCR hadden moeten contacteren om de authenticiteit van die documenten na te gaan.

-> *Toepassing in casu*

1. Eerste onderdeel

Hierboven vermelde wetsbepalingen worden geschonden omdat er verzoeker werd geweigerd om verklaringen af te leggen betreffende het feit dat hij de documenten niet eerder had kunnen voorleggen.

- De beslissing stelt dat die documenten al eerder hadden kunnen voorgelegd worden omdat die al eerder bestonden.

Verzoeker kreeg de gelegenheid niet om verklaringen daaromtrent af te leggen.

Hoewel sommige van die documenten al eerder “bestonden” is het de taak van DVZ verzoeker te vragen waarom die documenten niet eerder neergelegd werden.

Dat werd hem geweigerd omdat die documenten prima fade “zonder enige bewijskracht” zouden verklaard worden.

- Het blijkt bovendien niet uit de beslissing dat DVZ de datum van die documenten heeft onderzocht.

DVZ gaat ervan uit dat “ze betrekking hebben op het werk dat de betrokkene uitgeoefend zou hebben in Irak, dat ze dus reeds bestonden op het moment van het vertrek”.

Verzoeker mocht zich daarover niet uitspreken.

- De DVZ houdt bovendien geen rekening met het feit dat verzoeker meerdere elementen niet eerder kon neerleggen omwille van het feit dat het beroep laattijdig werd ingediend.

Dat was bovendien uitgelegd in de brief van zijn raadsman... die de DVZ heeft geweigerd om in aanmerking te nemen.

Die houding is strijdig met het beginsel van behoorlijk bestuur, met de zorgvuldigheidsplicht, en met het recht op gehoord te worden vooraleer een beslissing genomen wordt (verzekerd door het principe van behoorlijk bestuur en artikel 41 HGEU).

Zijn aanvraag werd niet eerlijk behandeld.

Er is bijgevolg ook geen motivering omtrent het feit dat verzoeker die documenten niet dienstig eerder had kunnen voorleggen, omwille van gebeurtenissen die van hem niet afhangen.

2. Tweede onderdeel

Hierboven vermelde wetsbepalingen worden geschonden omdat de DVZ zich heeft beperkt tot het stellen dat kopieën de authenticiteit van de documenten niet garanderen, hoewel de originele documenten onmogelijk voor verzoeker te verkrijgen zijn, en hoewel het makkelijk is voor de Belgische autoriteiten om contact te nemen met de Irakese autoriteiten om de authenticiteit van die documenten na te gaan.

- Uw Raad stelt in de rechtspraak dat de mogelijkheid dat de voorgelegde kopieën door knip en plak werden opgemaakt in concreto dient onderzocht te worden en dat de mogelijkheid voor verzoeker om zich de originele documenten verschaffen dient ook onderzocht te worden.

“In casu is het niet kennelijk onredelijk van de verweerder om over de door de verzoeker voorgelegde kopieën van een rantsoenkaart en een woonstattest te oordelen dat de echtheid ervan niet kan worden gegarandeerd en dat het resultaat kan zijn van knip- en plakwerk. De verzoeker ontkent overigens in het kader van het onderhavige beroep niet dat hij slechts de kopieën van deze documenten voorlegde en geeft ook geen enkele indicatie over het feit of hij al dan niet in het bezit zou zijn of zou kunnen geraken van de originele documenten. » (Arrest nr 90 910 van 31 oktober 2012 – [...])

Er dient benadrukt te worden (zoals vermeld in de brief van verzoekers raadsman die DVZ geweigerd heeft in rekening te nemen) dat de door verzoeker neergelegde kopieën duidelijk niet door knip-en-plak werden gemaakt : de teksten (waaronder verzoekers naam), stampen en handtekeningen liggen inderdaad op een officiële document- achtergrond van de “Republic of Iraq – Council of Representatives

- PCC". Het is niet mogelijk om die elementen op zulke manier te "plakken", zonder de achtergrond (tenminste gedeeltelijk) te bedekken/verbergen, wat in casu niet het geval is.

- Die documenten zijn van officiële aarde, zodat verzoeker enkel kopieën kan krijgen.

Een deel van die "nieuwe documenten" zijn interne berichten van administratieve diensten waarvan geen officiële kopieën of uittreksel mag gekregen worden.

Verzoeker heeft kopieën gekregen dankzij een voormalige medewerker van hem, die om verzoeker te helpen de originele documenten heeft wel willen scannen en naar verzoeker doorsturen.

Er kan van hem niet verwacht worden de originele documenten voor te leggen.

- Verzoekers voormalige tewerkstelling bij een comité van de Irakese Parlement kan makkelijk nagegaan worden door met de Irakese overheden contact op te nemen.

Het bestaan van de corresponderende officiële documenten kan makkelijk bevestigd worden door de Irakese autoriteiten.

In een gelijkaardige geval (arrest Singh waarnaar hierboven verwezen) heeft het EHRM België veroordeeld omwille van een gebrek aan zorgvuldigheid/samenwerking.

Daardoor heeft DVZ de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht geschonden.

In ieder geval heeft DVZ die plichten geschonden door de documenten niet in rekening te nemen enkel op basis dat zij "maar internetprints" waren, zonder enige onderzoek van die documenten uit te voeren (en te laten blijken uit de beslissing).

3. Derde onderdeel

De motivering is strijdig omdat DVZ stelt dat de authenticiteit van de documenten niet kan worden nagegaan en tegelijkertijd dat die documenten al eerder bestonden.

De DVZ betwist het bestaan van de documenten, maar stoelt zijn motivering op het feit dat die documenten "reeds bestonden".

De motivering is bijgevolg strijdig en dus niet passend.

4. Vierde onderdeel

De voorlegging van sommige documenten werd geweigerd door DVZ.

Er werd verzoeker geweigerd om foto's voor te leggen van zijn broer, waarop te zien is dat hij gefolterd werd.

De documenten betreffende zijn broers identiteit en werk mocht hij ook niet voorleggen.

Die elementen zijn nochtans bijzonder pertinent om verzoekers asielrelaas te staven.

Bij de DVZ werd hem gezegd dat die documenten geen bewijskracht hebben, en dat die geen rechtstreeks verband hebben met zijn persoonlijke problemen.

DVZ is nochtans verplicht om de "nieuwe elementen" waarop zijn nieuwe asielaanvraag stoelt te laten voorleggen.

Dat vloeit duidelijk uit artikel 51/8 VW en de plicht van zorgvuldige voorbereiding van de bestuurhandelingen.

5. Vijfde onderdeel

Hierboven vermelde wetsbepalingen werden geschonden omdat de DVZ zijn wettelijke bevoegdheden heeft overschreden.

De bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is beperkt te onderzoeken of er effectief "nieuwe elementen" in de zin van het artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 zijn aangebracht wanneer er een beslissing van weigering van inoverwegingname van de vluchtelingenverklaring wordt genomen ;

Uw Raad heeft al gesteld dat:

« Cette disposition attribuée à la partie défenderesse un pouvoir d'appréciation relatif à l'examen du caractère nouveau des éléments invoqués à l'appui de la nouvelle demande d'asile. Il lui appartient de déterminer si les éléments présentés comme étant nouveaux ont trait à des faits ou à des situations qui se sont produits après la dernière phase de la procédure d'asile précédente ou apportent une preuve nouvelle de faits ou de situations antérieurs et de vérifier si l'étranger n'était pas en mesure de fournir ces éléments à l'appui de sa demande d'asile précédente (Dans le même sens : C.E., arrêts n° 127 614 du 30 janvier 2004 ; C.C.E., arrêt n° 51.602 du 25 novembre 2010).

Deux conditions se dégagent dès lors du texte légal : la première, relative à l'introduction d'une précédente demande d'asile et la seconde, relative à l'absence d'éléments nouveaux ». (arrêt n° 82 200 du 31 mai 2012)

Op 22 december 1995 heeft de Raad van State de schorsing uitgesproken volgend op een verzoekschrift ingediend door een Angolese onderdaan die, hoewel hij niet was teruggekeerd naar zijn land, een nieuw element had aangehaald ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag, met name een brief uitgaan van een verantwoordelijke van de FNLA (Front National de Libération de l'Angola) in België en deze brief was van een later tijdstip ten aanzien van de eerste asielaanvraag en moest daarom als een nieuw element worden beschouwd (C.E., 57.257, 22 december 1995) ;

In een ander dossier heeft de Raad van State zich heeft uitgesproken over de gegrondheid van een beslissing van weigering van in overwegingname ter kennis gegeven aan een Indische onderdaan terwijl deze bij zijn nieuwe asielaanvraag twee attesten had voorgelegd die de feiten aangehaald in het kader van de eerste asielaanvraag bevestigden (C.E., 57.384, 5 januari 1996) ;

De DVZ is niet bevoegd om de bewijskracht van de nieuwe elementen te onderzoeken. Door dit te doen heeft de DVZ de door artikel 51/8 bepaalde bevoegdheid overschreden en heeft een voorwaarde aan het recht op een eerlijk onderzoek van de asielaanvraag toegevoegd."

3.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van deze bepaling heeft aangebracht. Hierbij wordt telkens ingegaan op de verschillende stukken en/of verklaringen die ter ondersteuning van de tweede asielaanvraag werden aangebracht en toegelicht om welke redenen deze niet werden weerhouden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat deze motivering pertinent en draagkrachtig is en verzoeker in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.2.2.1. In zoverre verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

3.2.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

3.2.2.3. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid die artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet verweerder toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat de aangebrachte gegevens:

- nieuw moeten zijn, dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Deze voorwaarden dienen cumulatief vervuld te zijn.

3.2.2.4. In een eerste onderdeel van het middel geeft verzoeker in wezen aan niet akkoord te gaan met de beoordeling in de bestreden beslissing dat de voorgelegde stukken reeds naar voor hadden kunnen worden gebracht in het kader van de eerste asielprocedure.

Verzoeker betoogt dat hem werd geweigerd om verklaringen af te leggen over de redenen dat hij de documenten niet eerder voorlegde. De Raad merkt evenwel op dat op geen enkele manier blijkt dat verzoeker de bedoeling had om tijdens zijn gehoor in het kader van zijn tweede asielaanvraag toe te lichten waarom hij de stukken niet eerder kon voorleggen, maar dat hij hiertoe de kans niet kreeg. In zoverre verzoeker stelt dat hem uitdrukkelijk diende te worden gevraagd waarom hij deze stukken niet eerder voorlegde, benadrukt de Raad verder dat het in de eerste plaats aan verzoeker zelf toekwam, die een herhaalde asielaanvraag indiende, om aan te tonen dat de door hem voorgelegde nieuwe stukken nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet uitmaken. Daarnaast merkt de Raad ook op dat verzoeker wel degelijk heeft kunnen toelichten dat de voorgelegde stukken

werden gescand en doorgestuurd via het internet door een oud-collega ongeveer één maand geleden en dat hij deze daarom pas bij zijn tweede asielaanvraag kon voorleggen.

Verzoeker geeft verder aan dat verweerder zich niet mocht uitspreken over het gegeven dat de voorgelegde stukken "*betrekking hebben op het werk dat de betrokkene uitgeoefend zou hebben in Irak, dat ze dus reeds bestonden op het moment van het vertrek*". Er blijkt evenwel niet dat verweerder op basis van de vaststelling dat de internetprint van zes pagina's betrekking heeft op het werk dat hij in Irak heeft uitgeoefend niet kon vaststellen dat deze documenten op zich reeds bestonden op het ogenblik dat verzoeker zijn land verliet. Verzoeker betwist voormelde vaststelling van verweerder ook niet. Er kan niet worden vastgesteld dat verweerder aldus zijn bevoegdheid zou hebben overschreden.

Verzoeker wijst er verder op dat hij de stukken niet eerder kon voorleggen omdat het door hem ingestelde beroep in het kader van de eerste asielprocedure bij de Raad laattijdig was ingediend. Hij stelt dat dit werd toegelicht in de brief van zijn raadsman, die verweerder evenwel niet in aanmerking heeft genomen. De Raad merkt evenwel op dat niet blijkt dat verweerder bij het nemen van een beslissing als dusdanig rekening diende te houden met een schrijven van de raadsman dat dateert van voorafgaand aan de herhaalde asielaanvraag waarin deze uiteenzet waarom de vreemdeling een nieuwe asielaanvraag zal indienen en waarbij dit schrijven van de advocaat bij het indienen van de nieuwe asielaanvraag aldus dusdanig niet werd voorgelegd. Verder blijkt ook niet dat dit schrijven van de raadsman van verzoeker van 18 februari 2013, dat zich bevindt in het administratief dossier, informatie bevat die ten onrechte niet is betrokken bij de motivering van de bestreden beslissing. Zo gaf de raadsman in zijn schrijven op dit punt enkel aan dat verzoeker nieuwe stukken verkreeg sinds het indienen van het beroep bij de Raad in de eerste asielprocedure en dat hij deze stukken niet meer kon voorleggen voor de Raad omdat het beroep laattijdig was en bijgevolg als gevolg van omstandigheden die onafhankelijk waren van zijn wil. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker, om aan te tonen dat hij in de onmogelijkheid was om de stukken reeds aan te brengen in het kader van de eerste asielprocedure, niet in redelijkheid kan verwijzen naar het gegeven dat hij laattijdig een beroep instelde bij de Raad in de eerste asielprocedure. In tegenstelling tot hetgeen hij zelf aangeeft, betreft dit een omstandigheid die geheel aan zijn eigen nalatigheid is te wijzen.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist of weerlegt dat de documenten waarvan hij internetprints voorlegde in wezen reeds bestonden voorafgaand aan zijn komst naar België of van kort na zijn aankomst in België of minstens betrekking hebben op feiten of situaties zoals hij reeds aanbracht in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Hij lichtte verder tijdens zijn gehoor in het kader van huidig voorliggende asielaanvraag, en evenmin in huidig voorliggend verzoekschrift, niet toe waarom deze stukken hem niet eerder konden worden overgemaakt. De ingeroepen onmogelijkheid om de stukken reeds voor te leggen in het kader van de eerste asielprocedure vloeit verder voort uit de omstandigheid dat zijn beroep bij de Raad laattijdig was, gegeven dat geheel aan zijn eigen nalaten is te wijten. Verzoeker weerlegt dan ook het motief in de bestreden beslissing niet dat de voorgelegde stukken reeds in het kader van de eerste asielprocedure konden worden voorgelegd en dat deze aldus geen betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen. De Raad stelt vast dat dit motief in de bestreden beslissing reeds volstaat om de asielaanvraag niet in overweging te nemen, nu artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziet in cumulatieve voorwaarden.

3.2.2.5. Verzoeker geeft in een tweede onderdeel van zijn middel aan niet akkoord te gaan met de motivering in de bestreden beslissing dat de authenticiteit van de voorgelegde stukken niet gegarandeerd is nu het slechts internetprints betreft. Hij wijst erop dat de originele documenten door hem onmogelijk kunnen worden voorgelegd en dat verweerder gemakkelijk contact kon opnemen met de Irakese autoriteiten om de authenticiteit van de documenten na te gaan.

Het begrip "*nieuw gegeven*" omvat niet dat elk stuk dat nog niet werd voorgelegd ter beoordeling aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen automatisch als nieuw dient te worden beschouwd. Het begrip "*nieuwe gegevens*" heeft immers niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet laat niet toe om de aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen. Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet sluit anderzijds niet uit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Deze bepaling laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er "*ernstige aanwijzingen*" bestaan voor een gepronounced vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals

bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er voorts op dat de gemachtigde van de staatssecretaris teneinde te besluiten tot het al dan niet aanwezig zijn van "nieuwe gegevens" de aangehaalde gegevens kan toetsen aan de voorgaande asielprocedures van verzoeker en het relaas dat hij aldaar naar voor heeft gebracht. Bij het onderzoek van de relevantie van de als nieuw aangehaalde elementen kunnen de motieven van de verwerping van de eerdere asielaanvraag van doorslaggevend belang zijn.

De Raad wijst erop dat verweerder in eerste instantie heeft geoordeeld dat de bewijswaarde van de naar voren gebrachte internetprints gering is omdat de echtheid van internetprints niet is gegarandeerd. Verzoeker geeft aan dat de door hem voorgelegde prints duidelijk niet door knip- en plakwerk zijn gemaakt, doch weerlegt aldus nog niet dat de bewijswaarde van dergelijke internetprints gering is en in geen geval eenzelfde bewijswaarde kan worden toegedicht dan originele documenten. Verzoeker beperkte er zich tijdens zijn gehoor verder toe te stellen dat hij de originele documenten niet kon verkrijgen, omdat deze bij zijn werkgever blijven. In dit verband stelt hij in zijn verzoekschrift nog dat het documenten van officiële aard zijn en/of interne berichten van administratieve diensten, die hij niet in originele vorm kan voorleggen. Hiermee toont hij evenwel nog niet aan dat hij geen originele documenten van zijn werkgever kan voorleggen die zijn problemen bevestigen.

Uit de beslissing van de adjunct van de commissaris-generaal van 24 oktober 2012 blijkt dat deze vaststelde dat de verklaringen van verzoeker dusdanig veel vaagheiden en onwaarschijnlijkheden bevatten waardoor geen geloof wordt gehecht aan zijn asielrelaas. Verder werd ook gemotiveerd dat er evenmin elementen voorliggen die erop wijzen dat de ingeroepen vrees voor vervolging, zo daar al enige aanleiding toe was in het verleden, nog actueel is. Verzoeker verklaarde immers problemen te hebben gekend waarbij hem werd gezegd dat hij binnen korte tijd een vraag zou krijgen van het kabinet van de Eerste Minister over 13 eigendommen en waarbij van hem werd verwacht dat hij zou bevestigen dat deze niet waren geblokkeerd, zodat er geen rechtszaak zou worden aangespannen. De adjunct van de commissaris-generaal motiveerde dan ook dat een actuele vrees niet blijkt, nu verzoeker zelf aangaf dat een vraag van de ministerraad prioritair was en binnen de 24-48u diende te worden behandeld. Er wordt aangegeven dat zelfs indien aan de aangehaalde problemen geloof wordt gehecht, alles erop wijst dat verzoeker geen problemen meer zou kennen bij terugkeer naar Irak en er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij zich niet elders in Irak kan vestigen om zijn problemen te ontlopen.

Het eerste door verzoeker voorgelegde stuk, een internetprint van 6 pagina's, betreft documenten over zijn werk waarin wordt vermeld dat hij een beroep uitoefende waarvoor hij een risicopremie kreeg. De adjunct van de commissaris-generaal stelde in zijn beslissing van 24 oktober 2012 evenwel reeds vast dat het werk als dusdanig van verzoeker niet in twijfel wordt getrokken. Het enkele gegeven dat verzoeker in het kader van zijn tewerkstelling een risicopremie kreeg, betreft verder op zich niet de door verzoeker ingeroepen individuele problemen die hij kende in het kader van zijn tewerkstelling en is dan ook niet van aard de eerdere beoordeling door de adjunct van de commissaris-generaal te kunnen wijzigen.

Verzoeker legde verder ook een internetprint van 4 pagina's neer waarin zijn tewerkstelling wordt bevestigd en waarin staat vermeld dat hij op 11 oktober 2011 werd bedreigd door een onbekende persoon per telefoon en op 15 november 2011 werd verzocht zich aan te melden voor verhoor bij de juridische dienst van zijn werkgever. De vaststelling dringt zich op dat ook deze stukken niet van aard zijn de motivering van de adjunct van de commissaris-generaal te weerleggen dat zelfs indien de ingeroepen problemen in het kader van zijn werk worden aangenomen, verzoeker in gebreke is gebleven aannemelijk te maken dat hij actueel omwille hiervan nog enige vrees dient te koesteren.

Gelet op hetgeen voorafgaat, is het dan ook niet in strijd met artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet waar verweerder de door verzoeker voorgelegde documenten niet heeft aanvaard als nieuwe gegevens nu deze slechts een geringe bewijswaarde hebben en daarenboven niet van aard zijn dat deze de beoordeling van de adjunct van de commissaris-generaal kunnen wijzen en dat hieruit alsnog ernstige aanwijzingen blijken van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt nog dat het aan verweerder toekwam om contact op te nemen met de Iraakse overheid om de inhoud van de voorgelegde stukken te bevestigen. Hij wijst in dit verband op het arrest Singh e.a. tegen België van het EHRM van 2 oktober 2012. Er blijkt evenwel niet dat verzoeker zich *in*

casu dienstig op dit arrest kan beroepen. In dit arrest betrof het documenten die waren voorgelegd aan de asielinstanties en die de kern van hun asielaanvraag betroffen en waarbij het EHRM oordeelde dat van de asielinstanties kon worden verwacht dat zij de authenticiteit van deze documenten hadden geverifieerd, nu zij hiertoe makkelijk hadden kunnen overgaan door contact op te nemen met het UNHCR te New Delhi. Er blijkt niet dat *in casu* een gelijkaardige situatie voorligt. Zo dient te worden vastgesteld dat de tewerkstelling van verzoeker als dusdanig niet werd betwist en dat verzoeker op geen enkele wijze een nieuw gegeven heeft aangebracht dat er, zelfs als de problemen worden aangenomen en zouden worden bevestigd, actueel op grond van deze ingeroepen problemen nog een actuele nood aan bescherming zou bestaan. Het aanschrijven van de autoriteiten waarvoor een asielzoeker stelt een vrees te hebben, of onvoldoende bescherming te kunnen genieten, betreft ook een geheel andere vorm van onderzoek dan het contact opnemen met een plaatselijke vertegenwoordiger van het UNHCR.

3.2.2.6. In een derde onderdeel van het middel betoogt verzoeker dat de motivering tegenstrijdig is. Een motivering waarbij verweerder enerzijds stelt dat de authenticiteit van de voorgelegde stukken niet kan worden nagegaan en anderzijds stelt dat deze stukken reeds eerder hadden kunnen worden voorgelegd, kan evenwel niet worden aanzien als een tegenstrijdige motivering. Verweerder heeft aldus enkel meerdere motieven gegeven op grond waarvan de voorgelegde stukken volgens hem niet kunnen worden beschouwd als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de vluchtelingenstatus. Er blijkt niet dat verweerder, nadat hij heeft vastgesteld dat de bewijswaarde van de stukken gering is, niet eveneens kan nagaan van wanneer de stukken dateren en of deze niet eerder konden worden voorgelegd.

3.2.2.7. In een vierde onderdeel van het middel voert verzoeker aan dat hem de neerlegging van sommige stukken werd geweigerd. Zo wijst hij erop dat hij ook foto's van zijn broer wenste voor te leggen, evenals documenten over de identiteit en het werk van zijn broer. De Raad kan in dit verband enkel vaststellen dat uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoeker deze documenten heeft willen voorleggen bij zijn tweede asielaanvraag, en dat hij dit ook thans niet kan aantonen. Het gegeven dat de raadsman van verzoeker in een schrijven van 18 februari 2013, en dus voorafgaand aan het indienen van de tweede asielaanvraag, aangaf dat verzoeker ook deze stukken wenste voor te leggen, is ook onvoldoende bewijs dat verzoeker bij het indienen van zijn tweede asielaanvraag effectief deze stukken bij zich had om over te maken aan het bestuur in het kader van deze asielaanvraag. Op grond van de gegevens die voorliggen bij de Raad kan dan ook niet worden vastgesteld dat de voorlegging van deze stukken zou zijn geweigerd of dat met deze stukken ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

3.2.2.8. Waar verzoeker in een vijfde onderdeel van het middel nog betoogt dat verweerder zijn wettelijke bevoegdheden heeft overschreden door de bewijskracht van de nieuw voorgelegde elementen te onderzoeken, kan verder worden verwezen naar voorgaande bespreking waarbij er onder meer op werd gewezen dat artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet uitsluit dat de bewijswaarde van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld. Verzoeker verwijst nog naar rechtspraak van de Raad van State doch er blijkt niet dat de feiten die aanleiding gaven tot de door hem geciteerde arresten gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak.

3.2.2.9. De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond. Enige bevoegdheidsoverschrijving blijkt evenmin.

3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond.

3.2.4. Verzoeker lijkt verder aan te voeren dat het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur en zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, werd geschonden.

De Raad merkt allereerst op dat niet blijkt dat verzoeker zich rechtstreeks op artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan beroepen, nu deze bepaling betrekking heeft op de instellingen en organen van de Unie.

In ieder geval dient te worden aangenomen dat verzoeker de mogelijkheid had om bij zijn asielaanvraag alle, volgens hem nuttige, stukken te voegen. Minstens maakt hij niet aannemelijk dat dit niet het geval zou zijn geweest. Verzoeker had verder ook de mogelijkheid om tijdens het gehoor op 14 maart 2013 toelichting te verschaffen bij de redenen waarom hij een nieuwe asielaanvraag wenste in te dienen en uiteen te zetten waarom de nieuwe elementen en/of stukken dienden te worden beschouwd als zijnde nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de hoorplicht, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of zoals vervat in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie, is niet aangetoond.

3.2.5. Een schending van een ander beginsel van bestuur wordt verder evenmin aannemelijk gemaakt.

3.2.6. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dienen ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig te zijn om aan te nemen dat een vreemdeling in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of mensonterende behandelingen. De vreemdeling moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad stelt evenwel vast dat de adjunct van de commissaris-generaal in zijn beslissing van 24 oktober 2012 reeds vaststelde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Het tegen deze beslissing ingestelde beroep bij de Raad werd verworpen. Aangezien – gelet op de doorgevoerde toetsing aan het criterium voorzien in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet – reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen en hij in het kader van zijn tweede asielpprocedure geen nieuwe gegevens aanbracht waaruit zou kunnen afgeleid worden dat hij het slachtoffer dreigt te worden van door artikel 3 van het EVRM verboden handelingen, kan geen miskenning van dit verdragsartikel vastgesteld worden.

Verzoeker brengt geen concrete argumenten bij die een schending van artikel 3 van het EVRM aantonen.

3.2.7. Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat dit artikel, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoeker voert weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat verzoeker geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maakt.

3.2.8. Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van artikel 4 § 1 van de richtlijn 2004/83/EG, stelt de Raad verder vast dat een uiteenzetting ontbreekt van de wijze waarop de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Verzoeker verstrekt hierover geen nadere toelichting. Nu verzoeker niet is toegelaten tot de eigenlijke asielpprocedure blijkt ook niet dat hij zich dienstig op deze bepaling kan beroepen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS